

Evangelí del diumenge de la setmana IV de Quaresma (B): l'alegria de la redempció

Evangelí i comentari del diumenge de la setmana IV de Quaresma. “Els qui viuen d’acord amb la veritat s’acosten a la llum”. És més a prop la Setmana Santa; l'Església ens convida a compartir la nostra alegria per l'amor que Jesucrist ens ha manifestat a la Creu i per la seva resurrecció.

Evangelí (Jn 3, 14-21)

I així com Moisès va enlairar la serp en el desert, també el Fill de l'home ha de ser enlirat, perquè tots els qui creuen tinguin en ell vida eterna.

Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu no ha enviat el seu Fill al món perquè el món fos condemnat, sinó per salvar-lo per mitjà d'ell. Els qui creuen en ell no són condemnats, però els qui no creuen ja han estat condemnats, perquè no han cregut en el nom del Fill únic de Déu. La condemna ha arribat per això: quan la llum ha vingut al món, els homes s'han estimat més la foscor que la llum, ja que les seves obres eren dolentes. Tots els qui obren el mal tenen odi a la llum, i no s'acosten a la llum perquè quedarien al descobert les seves obres. Però els qui viuen

d'acord amb la veritat s'acosten a la llum perquè es vegin les seves obres, ja que les fan segons Déu.

Comentari

“Alegra't Jerusalem”: les primeres paraules de l'Antífona d'entrada donen el seu nom a aquest quart diumenge de Quaresma, anomenat per això diumenge “*Lætare*”. Un diumenge d'alegria, ja que la Setmana Santa és més a prop. Una alegria que la litúrgia pot manifestar fins i tot en el color rosa de la casulla que porta el celebrant a la Missa.

La primera lectura recorda el dolor del poble elegit al seu exili a Babilònia, i com va ser alliberat de l'esclavitud per tornar a Jerusalem gràcies al rei Cir. Aquest rei, estranger al poble jueu, executa la voluntat divina, cosa que fa

entreveure la universalitat del pla de salvació (2 Cr 36, 14-23).

Els accents poètics i dramàtics del Salm expressen el patiment de l'exili: “Vora els rius de Babilònia ens assèiem i ploràvem d’enyorança de Sió” (Sl 137 [136], 1). La nostàlgia de Sió, nom primitiu de l’acròpolis de Jerusalem, és anhel de Déu.

S’anuncia l’Església, oberta a totes les nacions, i Sió prefigura la nova Ciutat de Déu: per misericòrdia divina viurem al Cel per Crist Jesús, com diu la segona lectura (cf. Ef 2, 4-10).

Del Cel ha baixat el Fill de l’home: l’Evangeli d’avui recull aquesta afirmació de Jesús, en explicar el final de la visita que li va fer Nicodem. Crist compara la creu amb el suport sobre el qual Moisès va elevar la serp de bronze al desert com a signe de salvació (cf. Nm 21, 4-9, interpretat com a senyal de misericòrdia per Sv 16, 7). Jesucrist

serà enlairat a la Creu. Desvela a Nicodem el centre del misteri de la redempció: “Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic” (*Jn* 3, 16). El Senyor proclama el caràcter salvífic de l'encarnació: el qui creu en Ell està salvat, entrarà al Cel, a la vida eterna, “per mitjà de la fe” (*Ef* 2, 8). Rebutjar la fe en Crist és rebutjar la salvació.

Sant Josepmaria resumeix el misteri del Crucificat veient Jesús a la creu “amb el cor traspassat d'amor pels homes”¹. La seva mort de creu és el signe de l'amor de Déu: és el que atraurà tothom cap a Ell.

Nicodem havia anat a veure Jesús “de nit” (*Jn* 3, 2): encara no pertanyia a la llum. La llum, primer do del Creador, és font, condició i símbol de tota vida; designa també la salvació i l'alegria. Fins avui cap científic no ha pogut dir què és exactament la llum. Però el cristià sap qui és. Crist és la

Llum (*Jn* 8, 12; 1 *Jn* 1, 6), es manifesta en qui “viuen d’acord amb la veritat” i “s’acosten a la llum” (*Jn* 3, 21).

Actuar en consciència, discernir el mal del bé, és obrar d’acord amb la fe i obrir-se a qui va venir “sinó per salvar-lo per mitjà d’ell” (*Jn* 3, 17).

L’antífona d’entrada, treta del profeta Isaïes, compara Déu consolant els seus com una mare que alleta els seus fills (cf. *Is* 66, 11). Déu és Pare i ens estima amb tendresa de pare i de mare. El to de joia està ressaltat de manera molt humana: l’alegria necessita comunicar-se. L’alegria de la redempció, i per tant de la unió amb Déu, també és l’alegria de la unitat dels homes entre si.

A l’Eucaristia, l’Esperit Sant ens dona l’amor per compartir l’alegria de saber-nos estimats. Somriure al cansament, envellir amb sentit de l’humor, evitar centrar moltes converses sobre coses tristes, gaudir

de les coses bones de cada moment,
no lamentar-se si un nen desperta
tothom amb els seus plors a la nit,
gaudir de la companyia dels altres i
viure la seva vida com “un temps de
trobada”² : l'alegria és una manera
d'estimar els altres en Déu.

1 Sant Josepmaria Escrivà, *És Crist
que passa*, Rialp, Madrid, 1994, n.
165.

2 Francesc, Enc. *Fratelli tutti*, n. 66.

Guillaume Derville // Photo:
Creation Hill - Pexels

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-
diumenge-de-la-setmana-iv-de](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-diumenge-de-la-setmana-iv-de)

quaresma-b-lalegria-de-la-redempcio/
(03/04/2026)